

QÜESTIONARI A EVA DEL CAMPO, MÚSIC

“No m'agraden els insults”

Del Campo va a esglésies a tocar, però no a missa i, si pogués, es deixaria perdre a l'Antàrtida

Sant Celoni

EL 9 NOU

Addicte a les xarxes socials?
Sí, encara que em faci una mica de vergonya reconèixer-ho...

Una pel·lícula.

Blade Runner, una obra mestra.

Un llibre.

1984, esfereïdorament actual.

Un restaurant de la comarca.

El Cruce, a Sant Celoni.

Li agrada cuinar?

Sí tinc temps, sí.

Un plat.

Qualsevol tipus d'arròs.

Una beguda.

Una ginebra artesana alemanya, el Gin Sul. El gintònic amb majúscules.

On ha passat les últimes vacances?

A Londres.

Té previst fer algun viatge? A on?

Al Llac de Como, a Itàlia.

Un lloc o un racó on perdre's de la comarca, que no sigui el Montseny.

El Santuari del Corredor, al Montnegre. Una meravella!

I de Catalunya?

El cap de Creus.

I del món?

L'Antàrtida, com a contrast.

Un lloc on no portaria mai ningú?

Als països on no es respecten els drets de les persones i en especial els de les dones.

Amb quin alcalde de la comarca aniria a sopar?

Amb el de Vilalba Sasserra, perquè és molt proper.

Última obra de teatre que ha vist. On?

Separacions, al Versus Teatre.

L'última pel·lícula que ha vist al cinema?

Ni me'n recordo, des que tenim plataformes digitals...

Un programa o sèrie de TV.

El *30 minuts*. M'encanta el seu rigor.

I de la ràdio?

Assaig General, per la difusió que fan de la música clàssica a Catalunya.

Amb qui es faria un selfie?

Amb en Gabriel Rufián.

Un lloc per viure.

França, però al Baix Montseny s'hi està molt bé.

Coneix algun grup de música de la comarca?

Grups de música moderna no, però a la majoria de músics de clàssica, sí.

Ha votat en les últimes eleccions?

Sí, és clar, és el nostre dret i

JULIAN VÁZQUEZ

Músic de vocació i rodamon

EL 9 NOU

Eva del Campo va néixer a Barcelona el 1973, però les circumstàncies de la vida la van dur al Baix Montseny, on té molts records d'infantesa. S'hi va instal·lar definitivament als 15 anys. Del Campo té dues filles. S'està el temps que pot a Sant Celoni, on viu, perquè en realitat es passa mitja

vida viatjant. El motiu, la música. La música antiga i el seu instrument, el clavicèmbal. A mitjan juliol es va proclamar vencedora del VIII Concurs Internacional de Música Antiga a Gijón. Des de fa tres anys, Del Campo forma parella musical amb el violoncel·lista barroc Guillermo Turina, amb qui comparteix el premi. Ha tocat al Palau de la Música i aviat anirà a Osca, França, València, Jaén i Mallorca.

diria que obligació.

Per qui (si ho vol dir)?

Mmm, això m'ho reservo!

Quin és l'últim regal que li han fet?

Un llibre: *The Cambridge Companion to the Harpsichord*.

A quina hora acostuma a llevar-se al matí?

Entre les 3/4 de 8 i les 9.

És partidària de les migdiades?

Un petit descans després del dinar sempre va bé, però sense pijama ni coixí, eh!

Alguna cançó que l'hagi marcat?

Em resulta molt difícil triar-ne una, però una de significativa és *Always in my Head*, de Coldplay.

Quin fons d'escriptori té a l'ordinador?

Les meves dues filles tocant el violoncel.

Esculli una paraula que li agradi (pel so, significat...)

Artifici.

Quin cotxe té?

Un Kia Carens.

L'última vegada que ha anat a missa?

Toco en esglésies perquè hi ha una acústica ideal, però no ens quedem a la missa.

Un projecte immediat.

Un grup de nova formació, els Breaking Bass.

Un insult.

No m'agraden gens.

Una floreta.

Por la sombra, eh!

Una olor.

De bosc, perquè em recorda a la meva infantesa.

Un ritual diari.

El meu cafè de bon matí és indispensable.

Una mania.

Tancar totes les tises que trobo obertes.

Un personatge històric.

Elisabeth Jaquet de la Guerre, músic i compositora del barroc en un món d'homes.

Qui li agradaria ser.

No podria identificar-me amb una sola persona.

Un hobby.

Córrer per la muntanya.

Un lema.

“Sempre hi ha més solucions que problemes”.

Què el treu de polleguera?

Les mentides i les faltes de respecte.

Que canviaria del seu cos?

Canviar no, però visitar més sovint el gimnàs, sí!

I del seu caràcter?

La impaciència.

Una expressió molt utilitzada.

“I què i què i què”.

Per què o per qui diria una mentida?

Quan no vagi en contra dels meus principis i quan l'altra possibilitat no sigui un mal major.

Què li fa riure? I plorar?

Riure, els gags del *Polònia*; plorar, les situacions injustes.

Quin és el seu pitjor malson?

Que les situacions injustes no tinguin bona resolució.

Què té a la tauleta de nit?

Una capsa de mocadors, una goma de cabell, les meves ulleres i, és clar, el mòbil.